

Стрѣлю.

Съкровището на баща ви. Уловихъ го въ примкитѣ си.

Славчо.

Какъ това?

Стрѣлю.

Ще ви раскажа всичко, сега скоро да бѣгамъ. Слушамъ го чи выка.

СЦЕНА СЕДМА.

Грабчо, излиза тихешкомъ отъ градината го-
логлавъ и издава голѣми выкове.

Разбойници! разбойници! хайдуте! убійцы! Охъ Боже праведный! правдицата ми! загубенъ съмъ! убитъ съмъ! заклахъ мя! оголихъ мя! откраднахъ парицѣтъ ми! Кой е тозъ челоуѣкоубійца? кой ми направи това зло? кадѣ е? гдѣ ся е де-налъ? гдѣ ся е скрылъ? какво да сторя да го намѣря? кадѣ да ида клѣтѣйтъ, ка-дѣ да припкамъ, кадѣ не? да не бы да е тамъ? да не бы да е тука? кой е, ахъ! кой е тозъ проклѣтникъ? чакай! (*самъ къмъ себе, като ся държи отъ ржката*) Дай ми парѣтъ ми, разбойниче! . . . Ахъ! То съмъ азъ самъ си. Умѣтъ ми ся е раскла-тилъ, и не зная ни гдѣ съмъ, ни кой съмъ, ни какво върша. Ойми! Ахъ, паричентѣ